

Виниций, който до това време живѣеше въ трѣскаво въздържаніе, подкрѣпянъ само отъ надеждата да намѣри Лигія, сега, когато тая надежда се приближаваше до осществлението си, внезапно почувствува изнемощение, каквото обхваща човѣка слѣдъ дълго уморително пътешествіе, тъкмо при края му. Хилонъ заблѣжи това и рѣши да извлѣче полза отъ своето наблюдение.

— Твоитѣ роби, господарю, вардѣтъ при вратитѣ и на християнитѣ, разбира се, това е извѣстно, но тѣ нѣматъ нужда отъ врата, за да излѣзжтъ изъ града. Тѣ разполагатъ за тая цѣль съ хиляди срѣдста. Въ Остранія, господарю, ти ще намѣришъ Лигія; а ако, което азъ недопускамъ, тя не дойде тамъ, ти ще видишъ Урса, защото той ми се заклѣ, че ще убие Главка. Той самъ ми каза, че ще иде тамъ и ще го убие. Чуешъ ли, благородний трибуне? ти ще идешъ по стѣпкитѣ му, ще узнаешъ дѣ живѣе Лигія и послѣ ще заповѣдашъ на робитѣ си да го хванѣтъ, като убиецъ, и ще го принудишъ да каже дѣ е скрилъ Лигія. Азъ изпълнихъ своята задача! Другъ на моето мѣсто би ти казалъ, господарю, че е испилъ съ Урса десетъ ведра отъ най-доброто вино, до дѣто да истрѣгне отъ него тайната, другъ би ти казалъ, че е загубилъ хиляда сестерции съ него въ „criptae duodesim“, или просто, че е купилъ новината за двѣ хиляди сестерции . . . Азъ знаѣхъ, че ти би ми повърналъ похарченото двойно, но искамъ единъ пътъ въ живота си . . . т. е., искахъ да кажъ: както всѣкога въ живота си, да бѣдѣ честенъ, та за това ще се лишъ отъ надеждата, щото, както казваше великодушниятъ Петроній, твоята щедрость да надмине всичкитѣ ми надежди.

Но Виниций, който е билъ войникъ и е привикнѣлъ не само да не губи присѣствие на духа при всѣкакви случайности, но и да дѣйствува, както трѣбва, веднага прѣдолѣ обхващаната го слабость и каза:

— Надеждитѣ ти нѣма да бѣдѣтъ измамени отъ моята щедрость, но по-напрѣдъ ти трѣбва да дойдешъ съ мене въ Остранія.

— Азъ, въ Остранія? — почита Хилонъ, който нѣмаше ни най-малко желание да иде тамъ. — Азъ, благородний трибуне, обѣщахъ само да ти покажъ дѣ се крие Лигія, но съвсѣмъ се не задлѣжихъ да я грабнѣ. . . . Помисли, господарю, що ще стане съ мене, ако тая лигийска мечка, слѣдъ като раскѣса Главка, се убѣди, че го е раскѣсала неправедно? Нима той нѣма да ме счете (впрочемъ, неоснователно) за виновникъ на извършеното отъ него убийство? Не забравяй, господарю, че, колкото е по-възвишена философията